

Слобода увек нађе начин да покаже своје лице

Слава, деведесет година од почетка градње Цркве Светог Флора и Лавра, завршетак фрескописа, израда новог иконостаса, културно-уметнички програми и свечана архијерејска Л

итургија оживели су, ових дана, градић Липљан, јужно од Приштине, на Косову и Метохији. Док Србе северно од Ибра избацују из институција, на овом парчету земље, са две цркве, стотине и стотине људи окупљају се да славе своје светиње и светитеље и да чувају свој град.

„Волимо да увек имамо оволики број гостију. Ми се окупљамо овде у црквеном дворишту, немамо други излазак, окупљамо се око ове две наше златне цркве”, говори за Радио КиМ Богданка Мирић.

Чује се звук грађевинских машина и огромна дизалица носи терет на новој вишеспратници која готово затвара круг високих албанских зграда око овог црквеног острва. У њима ретко ко живи, а градња траје протеклих двадесет година.

С друге стране, стотине малих прилога, добротвора – познатих и непознатих – враћа, заједно са свештеником Драгишом Јеренићем, живот месту које од

другог века наше ере до данас чува веру и наслеђе хришћанске цивилизације.

„Пример Флора и Лавра најбоље говори како ми да живимо у нашем времену када су се многи окренули против нас. Треба сачувати душу своју, а да бисмо је сачували треба да сачувамо ове светиње које нам је господ подарио. И не само да их чувамо, него и да их украшавамо као што сте и ово ви, са љубављу својом урадили”, казао је у беседи Митрополит рашко-призренски Теодосије.

Свети Флор и Лавр су ранохришћански мученици који су зидали храмове у овом крају и древној Улпијани. Пострадали су због исповедања своје вере у Исуса Христа и храма који су посветили њему. Сећање на њих живо и непрекинуто доградило је на овом месту, у доба Немањића, Цркву Ваведења Пресвете Богородице са изузетним фрескама и записима из доба ропства. Кад је и њему, препуном страдања, паљевина и обнова дошао краљ Александар Карађорђевић је између два светска рата светињи и народу даровао Цркву Светог Флора и Лавра. Њен архитекта је био знаменити Александар Дероко.

На деведесетогодишњицу храма, Ђорђе Миланковић, млади фрескописац родом из оближњег села Горње Добрево у косовопољској равници, довршио је његово осликавање. На питање која му се фреска највише допада, не одговара, али му поглед иде ка композицији Мајке Божије која изгледа као да грли олтар ове светле грађевине настале у неовизантијском стилу.

„Немам ја шта да говорим”, каже Миланковић, који је провео две године на скелама ове светиње, а помагала му је и супруга Маја Тодић Миланковић, истакнута сликарка из Грачанице. Програм осликавања је јасан: историја хришћанства све до нашег времена, до монаха Харитона и Стефана који су убијени 1999. године; до Митрополита Амфилохија Радовића и Епископа Атанасија Јевтића, који ће посетиоце дочекивати на улазном своду. Овај последњи је у погрому 17. марта 2004. први дотрчао да обиђе сваку запаљену кућу, истераног Србина и да види овај храм у ком је храбро преживео свештеник Ранђел Денић. На овом парчету земље окруженом бетонским зградама срећу се хиљаде година и хиљаде истакнутих имена са децом овог времена, која се гурају око љуљашке у црквеном дворишту.

Када су, након завршетка бомбардовања, запали у прогоне, убиства, отмице и потпуну изолацију 1999. и када нису смели изаћи на улице, Липљанци су направили путеве међу собом кроз дворишта и баште. Тако су долазили комшијама, цркви, лекару, месту за пратњу... Данас, на бини, између цркава, наступа КУД „Бранко Меденица”, а двоје младих људи на липљанској улици –

сами за себе, као да нико не постоји – играју коло и држе се за руке. Слобода
увек налази пут да преживи и покаже своје лице.

Живојин Ракочевић

mitropolija.com